

Capitolul 1 versetul 4: și la o moștenire nestricăcioasă, și neîntinată, și care nu se poate vesteji, păstrată în ceruri pentru voi.

Moștenirea din ceruri nu se poate strica, ca moștenirea pământescă din Canaan (Judecători 6, 5-6), și nici nu poate fi întinată, așa cum a fost întinată țara prin păcatele poporului (Ieremia 2, 7; Psalmul 79, 1), și nici nu se poate vesteji.

Stricăciunea se referă la substanță, la natura moștenirii, deci la caracterul componentei ei. Întinarea este în legătură cu puritatea, și vestejirea cu frumusețea. Nici un dușman, nici un păcat, nici timpul, dar nici noi, nu putem ataca moștenirea sau să-i distrugem valoarea. Ea este păstrată în ceruri pentru noi, în afara domeniului unde ar putea fi distrusă. Dumnezeu Însuși o păstrează pentru noi.

Dar faptul că noi putem reda desăvârșirea, puritatea și gloria acestei moșteniri numai prin cuvinte negative, nu este o mărturie îngrozitoare a unei lumi dominate de nedesăvârșire, de necurăție, de degradare și păcat? (Apocalipsa 21, 1,4, 22-27)

Cuvântul grecesc tradus prin »moștenire« subînțelege partea pe care o primește cineva ca dar deosebit ca urmare a nașterii lui. Nu este așa, că mai întâi trebuie să aibe loc moartea celui ce lasă moștenirea.

Petru nu descrie în ce constă moștenirea. El vrea să desprindă inimile credincioșilor, și în mod deosebit a aceloră dintre iudei, de pământ și să le îndrepte spre cer, »unde Isus a intrat pentru noi ca Înainte-mergător« (Evrei 6, 20), așa cum Pavel scrie despre »speranța care vă este păstrată în ceruri« (Coloseni 1, 5) și »știu în cine am crezut. Și sunt încredințat că are putere să păzească ce I-am încredințat până în ziua aceea« (2 Timotei 1, 12). În Epistola către Evrei și în Epistola către Coloseni, Pavel se așează practic pe același fundament ca și Petru, deci ca străin în pustie, și nu ca în Epistola către Efeseni, ca fiind deja acum strămutat în ceruri (Efeseni 2, 6). În Epistola către Coloseni el merge mai departe și spune că noi am murit și am înviat împreună cu Hristos (Coloseni 3, 3; 2, 12). Petru nu tratează așa de mult învățătura, ci se ocupă mai mult cu practica, și el nu vorbește despre faptul că »am murit față de păcat« (Romani 6, 2), ci numai de »fiind morți față de păcat« (1 Petru 2, 24).

Moștenirea nu este grădina Eden, care a fost încredințată lui Adam (Geneza 2, 8), sau pământul nou, care a fost dat lui Noe să-l populeze (Geneza 9, 1-17). Tot așa de puțin este Canaanul, partea de moștenire a lui Israel (Iosua 1). Este o lume de lumină și bucurie, dincolo de domeniul păcatului și morții. Ne-a fost dată pe baza lucrării desăvârșite de la cruce, în care Dumnezeu Și-a găsit satisfacția deplină, care a fost înfăptuită de Acela în care Dumnezeu Și-a găsit toată plăcerea.

Dumnezeu a creat la început cerurile și pământul. Dar se spune acolo că *pământul* era (a devenit) pustiu și gol (Geneza 1, 1,2). Despre cer nu se spune aceasta (Psalmul 115, 3,16). Se pare că Dumnezeu a apărat cerul. De aceea găsim în Evanghelia după Matei Împărăția cerurilor: o împărăție pe pământ care este condusă din cer. Cerul este locul unde S-a dus Domnul Isus la înălțarea Sa (Faptele Apostolilor 3, 19-21). De acolo a venit Duhul Sfânt, care a vestit aici pe pământ Evanghelia (1 Petru 1, 12). Acolo este păstrată moștenirea, și nu numai că ea este păstrată, ci ea este păstrată pentru noi. Noi suntem moștenitorii de drept, și de aceea Dumnezeu o păstrează pentru noi.

Capitolul 1 versetul 5: Voi sunteți păziți de puterea lui Dumnezeu, prin credință, pentru mântuirea gata să fie descoperită în vremurile de apoi!

Cuvântul »păzit« din versetul 5 este un alt cuvânt decât cuvântul »păstrat« din versetul 4. Ultimul înseamnă „a pune bine, a avea grijă să nu se piardă”. În versetul 5 este o expresie militară. Înseamnă: a supraveghea cu pază, sau a înconjura (Galateni 3, 23). În acest cuvânt se cuprinde și sensul că această supraveghere are loc cu multă vigilență, fără să se piardă din ochi obiectul păzit și ochiul este îndreptat spre ce trebuie respins sau împiedicat. Această supraveghere (Filipeni 4, 7) se poate referi la pericole care vin din afară, cât și la prevenirea unei scăpări (2 Corinteni 11, 32). Forma

de timp în care este folosit cuvântul grecesc arată că este vorba de o păzire sau apărare permanentă. Cuvântul se întâlnește în Noul Testament numai aici și în cele trei locuri amintite.

Ce este deci, ceea ce ne păzește, sau ne înconjoară? Este puterea lui Dumnezeu care ne înconjoară ca un zid (Psalmul 125, 2)! Noi suntem păziți în această putere. Cuvântul »putere« arată spre tăria aptitudinilor lăutrice. Cuvântul din limba greacă nu este însoțit de articol; aceasta înseamnă că accentul nu se pune atât de mult pe puterea însăși, ci pe caracterul acestei puteri. Este puterea *divină!*

Nici cuvântul »credință« nu este însoțit de articol. Când în Noul Testament se vorbește *despre* credință, atunci prin aceasta se înțelege gândurile descoperite ale lui Dumnezeu (Iuda 3, 20), deci ceea ce noi trebuie să credem (2 Timotei 1, 13), și în mod deosebit ce Dumnezeu a descoperit în creștinism (Galateni 3, 23-25). Dacă se vorbește despre »credință« (fără articol), atunci este vorba de energia spirituală din noi, care crede (primește) ce a descoperit Dumnezeu. Acest înțeles este și aici în 1 Petru 1, 5.

Am văzut în versetul 4 că moștenirea este păstrată în ceruri pentru noi. Aceasta este o mare mângâiere; noi nu o putem strica, așa cum a făcut Israel cu moștenirea sa. Nici dușmanul nu o poate ataca.

Dar care este situația cu mine? Eu sunt într-o lume în care Domnul Isus a suferit din pricina neprihănirii și din pricina Numelui lui Dumnezeu (Luca 11, 53; Ioan 2, 17; 3, 14; 4, 1-3). Prin faptul că eu sunt legat cu El, voi avea parte de aceeași soartă.

Satana este stăpânitorul lumii acesteia (Ioan 12, 31) și puterea lui, și puterea lumii sunt împotriva mea (Ioan 17, 14). Sunt dușmănie, ispite și încercări rele, greutăți, necazuri (Evrei 2, 18; Iacov 1, 14). Cum pot să rezist într-o astfel de lume înaintea acestor dușmani?

În afară de aceasta aliatul puternic al lui Satana și al lumii este în mine: este inima mea, care mă atrage spre lume și spre păcat (Coloseni 3, 5).

Dar Cuvântul lui Dumnezeu spune: »Voi sunteți păziți«. Moștenirea este păstrată pentru noi, iar noi suntem păziți pentru moștenire. Puterea lui Dumnezeu ne înconjoară și ne apără de toate. Deci nu este o chestiune legată de perseverența mea, ci de credincioșia lui Dumnezeu. Dacă zic: „N-am putere și nici curaj să rămân statornic”, Cuvântul lui Dumnezeu zice: »În veac nu vor pieri« (Ioan 10, 28-30). Dacă mă tem de puterea mare a lui Satana și a lumii, Domnul îmi spune: »Nimeni nu le va smulge din mâna Mea. ... și nimeni nu le va smulge din mâna Tatălui Meu. Eu și Tatăl una suntem.« (Ioan 10, 28-30)

Dar puterea lui Dumnezeu nu ne păzește făcându-se cunoscut public prin forță. Așa a făcut Dumnezeu în Egipt pentru Israel (Exod 14), și tot așa va face El în curând pentru rămășița iudaică sărmană, încercată și prigonită, atunci când va fi înconjurată de dușmanii ei (Țefania 3, 12-20). Atunci El Își va arăta puterea Lui cea mare prin nimicirea dușmanilor și în felul acesta va salva rămășița și o va duce în moștenirea ei (Isaia 63, 1-6). Dar acum nu este timpul judecății finale a lui Dumnezeu. Dumnezeu se descopere astăzi ca Dumnezeu-Mântuitorul, care vrea ca toți oamenii să fie mântuiți, și pentru aceasta suportă totul (1 Timotei 2, 4).

Puterea lui Dumnezeu lucrează acum prin prevedere și mijloace morale. El lucrează la credința noastră, ca ea să nu slăbească (Luca 22, 32). El nu îndepărtează greutățile, dar dă putere ca să putem rezista în ele (Ioan 16, 33). Harul călăuzește inima spre lucruri care o păzesc în părtășia cu Dumnezeu și făgăduințele Lui (2 Petru 1, 3,4). Prin faptul că inima este umplută cu scumpătatea lucrurilor cerești, încrederea în Dumnezeu nu slăbește. Ea nu mai privește la lucrurile vizibile, și în felul acesta rămâne statornică, »ca și cum L-ar vedea pe Cel nevăzut« (Evrei 11, 25-27).

Dar această stare de greutate și suferințe nu rămâne permanent. Mântuirea vine. Cuvântul »mântuire« înseamnă salvare dintr-o situație grea, dintr-o decădere fără speranță. Cea mai bună descriere a ceea ce înseamnă mântuirea deplină o găsim probabil în cuvintele următoare: »după ce ne va izbăvi din mâna vrăjmașilor noștri, ne va îngădui să-I slujim fără frică, trăind înaintea Lui în sfințenie și neprihănire, în toate zilele vieții noastre« (Luca 1, 74-75). Deci a fi mântuit nu este același lucru cu a fi

născut din nou. Cineva poate avea viața din Dumnezeu și cu toate acestea nu este salvat în înțelesul pe care Scriptura îl leagă de salvare. De aceea, în ceea ce privește poziția pe pământ, mântuirea este deseori legată de botez (Marcu 16, 16; Faptele Apostolilor 2, 40 și următoarele, 1 Petru 3, 21).

Cu privire la însemnătatea pentru eternitate găsim trei aplicații. 1. Ceea ce noi posedăm deja acum cu privire la relația noastră cu Dumnezeu: mântuirea sufletelor noastre (1 Petru 1, 9; Evrei 10, 39). Sufletul nostru este deja acum salvat de puterea lui Satana și de păcat, și nu mai este nimic între Dumnezeu sfânt și drept și noi (Evrei 2, 10). 2. Există o permanentă salvare din momentul când ne-am întors la Dumnezeu și până în momentul când vom fi în glorie (Evrei 7, 25; 1 Petru 4, 18). Sub acest aspect este aproape exclusiv văzută în Epistola către Evrei. 3. Mântuirea deplină a trupului și sufletului, când vom intra în glorie (Filipeni 3, 20 și următoarele). De cele mai multe ori salvarea are în Scriptură acest ultim înțeles (Romani 5, 9-10; 8, 24; 13, 11; 1 Corinteni 5, 5). Pe lângă aceasta am mai putea aminti și un al patrulea înțeles pe care îl are cuvântul în Epistola către Efeseni. În această epistolă suntem văzuți ca înviați împreună cu Hristos și așezați împreună cu El în locurile cerești (Efeseni 2, 5-10). Văzuți în felul acesta posedăm deja mântuirea deplină, și de aceea se spune că am fost deja mântuiți.

Petru vorbește aici de mântuirea trupului, care va fi partea noastră când va veni Domnul (Filipeni 3, 20 și următoarele). Dar deoarece tema lui Petru este domnia lui Dumnezeu și legat de aceasta căile lui Dumnezeu în această lume, el nu amintește răpirea Adunării (1 Tesaloniceni 4, 15-17). Ea nu este un act al domniei lui Dumnezeu, ci al Harului, și de aceea va fi invizibilă pentru lume (1 Corinteni 15, 51-54). Ea este în legătură cu Adunarea, dar nu aceasta este tema lui Petru, ci exclusiv a lui Pavel (Efeseni 3, 2-11). Ioan vorbește despre familia lui Dumnezeu, și de aceea despre intrarea noastră în Casa Tatălui (Ioan 14, 1-3).

Fără îndoială, mântuirea cuprinde și gloria cerească; este gloria desăvârșită pe care o vom primi. Cuvântul grecesc folosit de Petru pentru »mântuire« a fost de cele mai multe ori tradus cu »mântuire« (Faptele Apostolilor 4, 12). Dar deoarece Petru vorbește despre căile lui Dumnezeu cu lumea aceasta, el amintește numai descoperirea acestei glorii în lume (Iuda 14), adică, când va veni Domnul din cer pe pământ împreună cu toți sfinții glorificați (2 Tesaloniceni 1, 7-10). Deci noi toți vom fi cu siguranță prezenți, căci noi suntem păziți pentru această mântuire.

Această mântuire este *gata* să fie descoperită în timpul din urmă. Tot așa Domnul este *gata* să judece viii și morții (1 Petru 4, 5). Aceasta înseamnă că El nu mai trebuie să facă ceva. El a înfăptuit lucrarea la cruce și în felul acesta a așezat fundamentul împăcării tuturor lucrurilor cu Dumnezeu (Ioan 1, 29; Coloseni 1, 19 și următoarele). La cruce a biruit pe Satana și lumea, și acum S-a așezat la dreapta lui Dumnezeu, așteptând ca dușmanii Lui să-I fie puși așternut al picioarelor Sale (Evrei 10, 12-14; 1 Corinteni 15, 27). El Însuși este glorificat, a primit plata pentru lucrarea Sa (Efeseni 1, 20 și următoarele; Filipeni 2, 9-11) și poate deci veni ca să judece pe dușmanii Lui (Luca 19, 27) și să-i facă pe toți aceia, pentru care El a suferit la cruce, să aibă parte de toate consecințele lucrării Sale (Ioan 17, 22 și următoarele; Isaia 53, 4-12). Dacă El nu va veni astăzi, atunci este numai pentru că El nu vrea ca vreunul să meargă la pierzare, ci ca toți să vină la pocăință (2 Petru 3, 9). În momentul când ultima piatră va fi adăugată în Templul lui Dumnezeu (Efeseni 2, 21; 1 Petru 2, 5), El va veni. Ce gând prețios pentru inima noastră!

Așa cum am spus, Petru vorbește numai despre faptul că mântuirea va fi descoperită aici pe pământ. El se gândește la momentul când Domnul glorificat va veni împreună cu toți ai Săi din glorie pe pământ (2 Tesaloniceni 1, 6-10). El a gustat în prealabil din acest moment minunat (Matei 17, 1-5; Marcu 9, 1-8; Luca 9, 28-35) atunci când pe muntele transfigurării a văzut pe Domnul în tovarășia lui Moise și Ilie (2 Petru 1, 16-18). Acolo a auzit vocea Tatălui și a văzut cum Moise și Ilie au intrat în Schechina (norul de glorie), locuința lui Dumnezeu. De aceea putea spune că cuvântul profetic s-a adevărit.

Vedem că în greacă cuvintele »vremurile de apoi« nu sunt însoțite de articol. Deci nu este vorba de un timp anumit, ci un timp care poartă semnele caracteristice ale timpului din urmă. Știm că acesta va fi începutul ultimului timp de încercare al omului, când el va trăi o mie de ani sub domnia plină de binecuvântări a Domnului și va dovedi că nici măcar prin aceasta dușmănia inimii lui față de Domnul și față de Dumnezeu nu se va schimba (Apocalipsa 20, 7-12). Aceasta nu este același lucru cu »ceasul cel de pe urmă« (1 Ioan 2, 18), căci acesta este tot timpul în care trăim – mai exact spus, timpul Adunării, după ce a început decăderea, deci din ultimii ani ai apostolilor.

Am văzut deci că Petru vede pe creștin ca ales de Tatăl, mântuit și născut din nou. Creștinul are o speranță vie cu privire la o moștenire nestricăcioasă, și neîntinată și care nu se poate vesteji, păstrată în ceruri pentru el, și el însuși este păzit de puterea lui Dumnezeu pentru această mântuire. Dar el este încă în pustie, aici pe pământ, și pe drumul spre cer trebuie să meargă în această lume prin greutăți și încercări.

Cu toate că primele versete ale Epistolei către Efeseni privesc superficial se aseamănă cu primele versete din Epistola lui Petru, există totuși o diferență mare de principiu. Fiecare epistolă (și începuturi de epistolă) redau o anumită parte a adevărului.

Israel a ajuns în pustie abia după ieșirea din Egipt, sau mai exact spus, după ce la muntele Horeb au ajuns într-o legătură strânsă cu Dumnezeu. După aceea au trecut prin Iordan în țară. Creștinul poate fi privit sub aceste două aspecte. Petru îl vede în pustie, în Epistola către Efeseni Pavel îl vede în țară, în locurile cerești. Desigur, Israel nu putea să fie în același timp în pustie și în țară; dar noi putem, cu toate că aceasta nu înseamnă că noi putem în același moment să fim în ambele locuri.

În Epistola către Efeseni vedem că Dumnezeu L-a înviat pe Hristos și I-a dat un loc la dreapta Sa, și acolo L-a dat să fie Cap al Adunării, care este trupul Lui (Efeseni 1, 18-21). El este deci văzut acolo ca *Om*, căci nu se spune că El Însuși a înviat, ci că puterea lui Dumnezeu L-a înviat. Vedem deci un Om glorificat în cer și Adunarea este unită cu El. Deci în El sunt și eu în cer. De aceea se spune: »... ne-a înviat împreună și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești în Hristos Isus« (Efeseni 2, 5-6). Dumnezeu ne vede deja acum în Hristos în cer și prin credință pot să mă văd și eu așa. Aceasta înseamnă totodată că eu posed deja acum toate binecuvântările, căci Hristos a primit totul, iar eu sunt unit cu El. Noi suntem binecuvântați cu orice binecuvântare spirituală (Efeseni 1, 3) (și în cer nu există altceva decât numai lucruri spirituale), de care putem avea parte prin puterea Duhului Sfânt. În Epistola către Efeseni această moștenire cuprinde tot ce este ca moștenire a lui Hristos Însuși: tot ce este în ceruri și pe pământ (Efeseni 1, 10-13).

Cu toate că începutul celor două epistole este foarte asemănător – aceleași cuvinte și aceleași binecuvântări – se diferențiază foarte mult unele de altele prin aceea că în Epistola către Efeseni sunt posesiune actuală, în prima Epistolă a lui Petru sunt speranță de viitor.

Să dea Dumnezeu să cunoaștem și să posedăm practic tot ce ne arată Petru, dar să nu rămânem la aceasta, ci să mergem mai departe, ca să luăm în posesiune tot ce ne este prezentat în Epistola către Efeseni, căci de fapt aceasta este adevărata stare creștină.

Capitolul 1 versetele 6-7: În ea voi vă bucurați mult, măcar că acum, dacă trebuie, sunteți întristați pentru puțină vreme, prin felurite încercări, pentru ca încercarea credinței voastre, cu mult mai scumpă decât aurul care piere și care totuși este cercat prin foc, să aibă ca urmare lauda, slava și cinstea, la arătarea lui Isus Hristos,

S-a discutat mult cu privire la întrebarea, la ce se referă »în ea« sau »în care«. În greacă se poate referi la Isus Hristos, la Dumnezeu, la toate versetele anterioare 3-5, la mântuire, sau la vremea din urmă. Din context se pare că primele două nu pot să fie. Din punct de vedere gramatical se pare că ultima posibilitate este cea mai potrivită, căci atât »vremea«, sau »timpul« cât și »în care« sunt în greacă de genul neutru, în timp ce »mântuirea« este de genul feminin. Cu toate acestea, din context rezultă că cel mai mult probabil se referă la »mântuire«. Pentru înțeles nu are importanță această diferență, cel puțin nu are, dacă lăsăm textul așa cum este. »Timpul din urmă« din versetul 5 este caracterizat prin descoperirea mântuirii, și deci mântuirea este subiectul despre care este vorba.

Mulți comentatori ajung, după părerea mea, la o explicație foarte mult dorită de ei, plasând în viitor »vă bucurați mult«, cu toate că verbul în limba greacă este la timpul prezent. Ei ajung la această explicație, deoarece înțeleg foarte puțin poziția creștină, nu-și pot imagina că credincioșii, cărora Petru le scria aici, se puteau bucura mult, în timp ce erau întristați. De aceea vor să prezinte lucrurile în așa fel, ca și cum Petru s-ar fi gândit la timpul din urmă și el spune că atunci cei credincioși se vor bucura mult. Ei privesc cuvântul »în« ca determinare a timpului și vor să vadă în acesta, că credincioșii se vor bucura mult atunci când vor ajunge în acest timp (și prin aceasta, după părerea lor, este vorba de cer). Dar așa cum am spus, expresia »vă bucurați mult« este la timpul prezent, și nu la viitor.

Dacă acești comentatori s-ar fi ostenit să cerceteze unde se folosește cuvântul grecesc în Noul Testament¹, ar fi găsit mai multe exemple în care această bucurie este legată de greutate și suferințe. Să studiem numai locurile din Evanghelia după Matei, din Faptele Apostolilor și din 1 Petru. Și Pavel învață același lucru, când scrie în 2 Corinteni 6, 10: »ca niște întristați, și totdeauna suntem veseli«.

Lucrarea de la cruce a fost terminată. Noi avem iertarea păcatelor și suntem copii ai Tatălui. În afară de aceasta ne așteaptă moștenirea (capitolul 1, 3-5). Să nu fie oare binecuvântările care ne fac să lăudăm și să preamărim pe Dumnezeu, Tatăl nostru, o permanentă bucurie, atunci când le vedem? *Ochiul credinței* este permanent îndreptat spre ele. »Ne bucurăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu« (Romani 5, 2), scrie apostolul Pavel, și prin aceasta înțelege poziția creștină generală. Trebuie să recunoaștem că ochiul nostru nu este permanent îndreptat spre aceasta, și de aceea nu mai cunoaștem marea bucurie, așa cum ar trebui s-o cunoaștem. Dar devierile noastre nu schimbă cu nimic poziția creștină! Nu este un motiv de mare bucurie, dacă ne gândim la tot ce am primit deja prin credință, și ce vom mai primi, când va avea loc »mântuirea«, deplina mântuire a sufletului și trupului? Ce va fi, când Îl vom vedea, pe El, Mântuitorul nostru, în slavă, dar și ca Mielul jertfit, care a murit pentru noi (Apocalipsa 5, 6)! Nederanjați, să-L putem savura cu desăvârșire, pe El și tot ce ne va da (Luca 12, 37)!

Aici pe pământ suntem câteodată întristați prin diferite lucruri, dar reduc ele bucuria cu privire la revenirea în curând a Domnului și la tot ce este în legătură cu revenirea Lui? Dimpotrivă! Greutățile măresc dorința după acest moment și ne fac să recunoaștem mai mult scumpătatea acestei stări minunate! Dar aceste greutăți ne arată și diferența dintre Israel și noi creștinii. Ca popor împăcat cu Dumnezeu, care stă în privilegiul Lui, pentru Israel nu vor mai fi ispite. Blestemul asupra pământului va fi atunci îndepărtat, iar pustia va înflori ca trandafirul (Isaia 35). Nu se va face nimic rău pe ținuturile sfinte ale lui Dumnezeu (Isaia 11, 1-9), iar boala și moartea nu va mai

¹ Matei 5, 12; Luca 1, 47-48; 10, 21; Ioan 5, 35; 8, 56; Faptele Apostolilor 16, 34; 1 Petru 1, 6-8; 4, 13; Apocalipsa 19, 7

exista pentru ei (Isaia 65, 19-25). Satana va fi legat în adânc (Apocalipsa 20, 1-3), iar dreptatea va domni. Bucuria și pacea va fi partea lor, și nu vor mai suferi (Psalmul 96). Domnul Isus va domni din Ierusalim asupra pământului (Psalmul 2 și Psalmul 8)!

Credincioșii, cărora le scria Petru, erau împăcați cu Dumnezeu și aveau voie să-L numească Tatăl lor (capitolul 1, 17). Ei sunt poporul lui Dumnezeu, da, chiar mai mult, o seminție aleasă, o preoție împărătească, o națiune sfântă, un popor pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui (capitolul 2, 9-10). Și cu toate acestea, în poziția lor pe pământ, au parte de urmările păcatului lui Adam și ale blestemului asupra creației (Geneza 3, 17-19). Ei suferă și consecințele judecării lui Dumnezeu de la turnul Babel (Geneza 11, 1-9). Totodată suferă din cauza consecințelor necredincioșiei lui Israel și a judecărilor lui Dumnezeu asupra poporului (Deuteronom 28, 64-65).

Noi nu suferim din cauza decăderii lui Israel. Dar primele două surse de necaz și greutate sunt și pentru noi. În afară de aceasta suferim și din cauza abaterilor și eșuării Adunării în mărturia ei publică. În ceea ce privește poziția noastră, ne asemănăm cu destinatarul scrisorii: o rămășiță în mijlocul decăderii.

Cu privire la consecințele exterioare ale păcatului lui Adam și a construcției turnului Babel, avem aceeași soartă ca și cei necredincioși. Și noi trăim pe un pământ blestemat și oftăm împreună cu creația (Romani 8, 19-23). Și noi suferim ca urmare a încurcării limbilor și a granițelor care există. Nu putem să schimbăm împrejurările de pe pământ în favoarea noastră. Dar noi putem fi în astfel de împrejurări altfel decât cei necredincioși. Și cu toate că avem parte de toate formele de domnie a lui Dumnezeu asupra pământului, există totuși diferența că domnia lui Dumnezeu se exercită în favoarea noastră – ceea ce este arătat în mod deosebit aici în prima epistolă a lui Petru – în timp ce este *împotriva* celor necredincioși, cum vedem în mod deosebit în a doua epistolă a lui Petru.

Da, sunt unele încercări. »Felurite« nu înseamnă „multe”, ci „tot felul”. Ele pot avea caracterul răului, păcatului, al dușmăniei oamenilor, pot fi consecințele blestemului asupra pământului, încurcarea limbilor, și altele. Pavel numește o mulțime din acestea, dar nu pe toate (Romani 8, 35-39). »Încercări«, sau ispite, nu înseamnă neapărat »ispitire de a păcătui« (vezi Geneza 22, 1), cu toate că cuvântul poate să însemne și aceasta. În greacă este același cuvânt ca și în Iacov 1, 2, iar contextul în ambele locuri arată clar că este vorba de încercări, de punere la încercare. În ambele locuri se adaugă că prin aceste lucruri credința este încercată. Dumnezeu nu încearcă, nu ispitește, niciodată spre păcat (Iacov 1, 13). Este cu totul altceva, când El permite ca Satana s-o facă, dar numai dacă este necesar.

Dacă vin astfel de încercări în viața noastră, ne întristăm. Nu este o dovadă că suntem foarte spirituali, dacă nu simțim astfel de greutate! Este, dimpotrivă, dovada că nu suntem spirituali. Căci toate aceste lucruri ne sunt trimise de Dumnezeu în domnia Lui. Așa cum am văzut, aceste lucruri sunt partea tuturor oamenilor de pe pământ. Dar pentru noi, ele sunt în mâna Tatălui nostru. Și El are totul în mâna Sa și El ne trece prin încercare numai »dacă trebuie«. El folosește mijloacele domniei Sale spre binele nostru, ca să ne educe, ca să frângă voința noastră (Evrei 12, 5-11), să ne facă dependenți și să ne facă să cunoaștem compasiunea Lui și a Domnului Isus. »Orice pedeapsă, deocamdată pare o pricină de întristare, și nu de bucurie; dar mai pe urmă aduce celor ce au trecut prin școala ei, roada dătătoare de pace a neprihănirii.«

Nimic nu ne poate despărți de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru. Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră? El, Cel care n-a cruțat pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da împreună cu El toate lucrurile? (Romani 8, 31-39) Noi simțim încercările, căci altfel nu ar avea nici o valoare; dar știm cine le trimite, și că este dragostea care Îl conduce. De aceea ne putem bucura chiar și în necazurile noastre (Romani 5, 3-5).

Taina cea mare este, fiind conștienți că El trimite totul, să avem încredere deplină în dragostea lui Dumnezeu! El se folosește de oameni și de împrejurări, dar toate acestea

sunt numai cauze secundare. Ele nu pot face nimic, dacă El nu le-ar folosi. De aceea este nebunie să privești la aceste unelte.

În afară de aceasta noi suntem numai »pentru puțină vreme« întristați, dacă trebuie. Mântuirea a fost deja arătată (capitolul 1, 5). Domnul va veni în curând și toate greutățile se vor sfârși și El ne va duce în slavă. »Eu socotesc că suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare« (Romani 8, 18).

Vedem aici câtă putere dă așteptarea revenirii Domnului Isus. Aici nu se vorbește în mod sublim despre revenirea Lui; am văzut că Petru nu merge mai departe de a vorbi despre apariția Domnului. Venirea Lui pentru Adunare (1 Tesaloniceni 4; 1 Corinteni 15, 51) nu este amintită de el, căci el nu scrie despre Adunare ca atare. Dar principiul este același.

Dacă aștept pe Domnul și Îl aștept să vină, voi avea o altă atitudine față de lucrurile de aici de pe pământ. Nu mă voi necăji din cauza camerei de hotel neconfortabilă, dacă știu că voi rămâne acolo numai o noapte sau două. Tot așa de puțin mă voi face dependent de lucrurile care sunt în acea cameră, căci va trebui să le părăsesc.

Este bine dacă din când în când ne vom întreba: „Dacă ar veni Domnul în această clipă, trebuie să părăsesc lucruri pe care le iubesc? Sunt lucruri care mă împiedică să doresc ca Domnul să vină în clipa aceasta? Dacă Domnul ar veni în clipa aceasta, ar fi o surpriză pentru mine, sau ar fi împlinirea unei dorințe – sfârșitul a tot ce împovărează inima mea?”

Într-o cu totul altă lumină se văd greutățile din perspectiva așteptării Domnului. Ele nu vor fi atunci numai trecute, ci scopul este: lauda, slava și cinstea, la arătarea lui Isus Hristos. Credința este încercată prin ele, ca la descoperirea noastră înaintea scaunului de judecată al lui Hristos să se vadă cum a lucrat credința noastră (2 Corinteni 5, 10). Și prin aceasta va fi proslăvit Domnul Isus; El va fi admirat, că a putut să lucreze astfel în oameni slabi, cum suntem noi (2 Tesaloniceni 1, 10).

Necazul aduce răbdarea, răbdarea aduce experiență (a credincioșiei și ajutorului Domnului), experiența aduce speranță (în ajutorul și mângâierea Domnului) (Romani 5, 3-5). În felul acesta credința este întărită. Desigur, aici nu este credința în Domnul Isus ca Mântuitor al păcătoșilor, ci încrederea în El în viața de creștin, în toate greutățile și problemele vieții într-o lume al cărei stăpânitor este Satana (Ioan 12, 31), într-un timp al cărui dumnezeu este Satana (2 Corinteni 4, 4), și pe un pământ blestemat (Romani 8, 20-23).

Aurul este după părerea oamenilor firești cel mai prețios metal, este cel mai puțin expus stricăciunii și pierderii valorii. Dar, ca toate lucrurile pământești, nu este veșnic, ci trecător, și se poate strica. Numai lucrurile spirituale nu sunt trecătoare și nu pot să se strice.

Dar oricât de prețios ar fi aurul, și tocmai pentru că este așa de prețios, trebuie încercat pentru a constata dacă este cu adevărat aur și pentru ca să se scoată zgura din el, ca să rămână aur curat. Fratele Bakstee, care era giuvaergiu, a povestit odată detaliat la o conferință cum se curățește aurul: aurul se încălzește în creuzet pe foc, cu adaos de componente care conglomerează impuritățile, până când topitorul își vede fața reflectată în topitura de aur (Maleahi 3, 2-3).

Dacă aurul pământesc este încercat în felul acesta prin foc și curățit, cu cât mai mult credința, încrederea copilului lui Dumnezeu în Tatăl, a celui răscumpărat în Fiul lui Dumnezeu, în Cel care l-a iubit și S-a dat pe Sine pentru el (Galateni 2, 20).

Noi avem experiențe cu privire la slăbiciunea credinței noastre. Fiecare credincios are credință; Dumnezeu a sădit-o în el (Efeseni 2, 8). Dacă n-ar avea credință, n-ar fi credincios, căci atunci nu a primit pe Domnul Isus ca Mântuitor al lui și nu a crezut că Dumnezeu l-a iertat atunci când a venit cu păcatele sale și cu vina sa la Domnul.

Însă credința noastră se încrede mai ușor în Dumnezeu în privința lucrurilor veșnice, decât cu privire la lucrurile pământești. Noi suntem deseori așa de proști, că ne punem încrederea în împrejurări, în aptitudinile noastre, în sănătatea noastră, sau în semenii noștri, în loc s-o punem în Acela, în mâinile Căruia sunt toate lucrurile. Atunci Dumnezeu trebuie să sfărâme toate aceste sprijinitori, sau să ni le ia cu totul, ca să ne

punem încrederea numai în El, căci în greutatea experimentăm cine este El, chiar și în lucrurile vieții zilnice.

Un exemplu frumos în acest sens vedem în cei trei prieteni ai lui Daniel (Daniel 3). Ei se încredeau în Dumnezeu și din cauza aceasta au fost aruncați în cuptorul aprins. Aparent Dumnezeu nu a răspuns la credința lor; El a permis să fie aruncați în foc. Dar care a fost rezultatul șederii lor în foc? Ultimele legături omenești au fost arse, iar ei au devenit cu totul liberi. Și inimile lor au avut o amintire minunată a părășiei lor cu Domnul, așa cum niciodată nu ar fi putut s-o aibă pe altă cale. Cât de mult a fost întărită credința lor, încrederea lor în Domnul! Cât de minunat a fost Dumnezeu glorificat înaintea conducătorului imperiului babilonian și a tuturor mai marilor lui!

Așa încearcă Dumnezeu credința noastră, ca ea să devină mai tare, mai curată. Prin aceasta El este glorificat, iar viața noastră este eliberată de neliniște. Dacă plini de încredere Îi încredințăm Lui toate lucrurile, atunci pacea Lui ne va păzi inimile și gândurile (Filipeni 4, 7). Și când în curând vom fi descoperiți înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să primească răsplata după binele sau răul pe care l-a făcut când trăia în trup (2 Corinteni 5, 10), va fi bucuria Domnului să facă să se vadă această credință scumpă pentru El, și s-o răsplătească. Și când El va fi descoperit aici pe pământ, și noi împreună cu El (2 Tesaloniceni 1, 7-10), atunci El va fi admirat în credința noastră, că El, Cel disprețuit și crucificat de lume, a avut o așa de mare putere de atracție asupra oamenilor sărmani, slabi, că ei au perseverat, ca și cum ar fi văzut pe Cel care nu se vede (Evrei 11, 27), și prin încrederea în El au biruit împărății, au închis gura leilor, au primit putere în slăbiciune, și așa mai departe (Evrei 11, 33-38). În felul acesta încercarea credinței va avea ca urmare »lauda, slava și cinstea, la arătarea lui Isus Hristos«.